

The English version of this Decision immediately follows.

ועדת הערר לענייני משמעת - המרכז הבינתחומי הרצליה

לפני: **ד"ר הלל סומר**
פרופ' אורית טיקוצינסקי
מר אור קרבקי
- יו"ר הוועדה
- חברת הוועדה
- חבר הוועדה

המערער: **סטודנט פלוני**
ע"י ב"כ, גב' ירדן ססי – נציגת אגודת הסטודנטים

נגד

המשיב: **המרכז הבינתחומי הרצליה**
ע"י ב"כ, גב' אורלי שקד - הקובלת הראשית

ערעור על פסק דינו של הממונה על המשמעת עו"ד שלי מלכה
שניתן בתיק משמעת 30/2016 ביום 20 בספטמבר 2016.

תאריך הישיבה: 30.11.2016

פסק דין

מבוא

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של הממונה על המשמעת, במסגרתו הושת על המערער עונש של הרחקה בפועל למשך סמסטר אחד; פסילת הקורס; ועונש הרחקה לצמיתות על תנאי, שלא יעבור עבירה שעניינה חוסר יושר אקדמי, רמייה או הונאה.
2. המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, במעשה הונאה בעבודת בית, לפי סעיף 2(4) לתקנון המשמעת של המרכז.
3. על פי העובדות המפורטות בקובלנה, בעת שהמערער היה תלמיד שנה ג' בקורס בחוג למדעי המחשב, היה עליו להגיש תרגיל, שמשקלו עומד על 1.5% מהציון הסופי בקורס. דא עקא, בבדיקה של התרגיל עלה חשד מצד המתרגל בקורס כי חלקים נרחבים מתוך תרגילו של המערער, הועתקו מתרגיל אחר שהגישה סטודנטית באותו הקורס.

הדיון בפני הממונה

4. בדיון שהתקיים בפני הממונה על המשמעת, הודה המערער כי נעזר באותה הסטודנטית לגביה עלה חשדו של המתרגל כי המערער העתיק חלקים נרחבים מהתרגיל שהגישה – וזאת נוכח העובדה שהיה נתון בלחץ זמן עקב כך שהיה עתיד לטוס לחוץ-לארץ יום למחרת מועד ההגשה.

5. עם זאת, הדגיש המערער כי חרף כך שנעזר באותה הסטודנטית לצורך הכנת התרגיל, וחרף כך שהתרגיל המוכן שזו הגישה היה מונח בשלמותו לנגד עיניו בעת הכנת תרגילו שלו, להבנתו הוא לא ביצע כל העתקה שכן עמל בעצמו על הכנת התרגיל האישי שלו ורק הסתייע בחברתו לכיתה ובתרגיל שזו כבר הכינה.
6. במהלך עדותו של המרצה בקורס, הלה הציג את הקטעים הנחשדים כמועתיקים מתרגילה של הסטודנטית, ועמד על הדמיון המוחלט בין העבודות בקטעים אלו. עוד ציין המרצה כי כחלק מהנחיותיו לסטודנטים בקורס, נדרש כל סטודנט לציין על גבי הדף הראשון בכל עבודה עם מי הכין אותה ו/או במי נעזר במהלך הכנתה. יצוין בהקשר זה כי המערער ציין על-גבי התרגיל הנדון כי כתב את פתרונו בעצמו וכי במהלך פתרונו לא נעזר בכל פתרון אחר, וזאת חרף כך שהודה כי נעזר בסטודנטית אחרת להכנת הפתרון וכן עשה שימוש בפתרון שזו הכינה.
7. לאחר הצגת הראיות ושמיעת העדויות בתיק, החליט הממונה לדחות את גרסתו של הסטודנט ולהרשיעו במיוחס לו בקובלנה – מעשה הונאה בעבודת בית.
8. בהכרעתו ציין הממונה כי הגם שעבודה בקבוצות לימוד הנה דבר מבורך וראוי במסגרת הלימודים האקדמיים, הרי שלא ניתן לקבל מצב בו סטודנט מעיין בפתרון של עבודה מוכנה ושואב ממנו תשובות שלמות שאינן פרי עמלו. עוד ציין הממונה כי חיזוק למסקנה כי עסקינן בהעתקה, ניתן למצוא בבחירתו של המערער להסתיר את העובדה כי נעזר בחברתו לקורס, תוך שהוא מציין על גבי העבודה כי כתב את העבודה בעצמו בלא הסתייעות בפתרונות אחרים – דבר שאינו נכון בעליל.
9. באשר לשאלת העונש, ב"כ המשיב הביאה לידיעת הממונה על המשמעת כי המערער כבר נתן את הדין בעבר בפני רשויות המשמעת, לאחר שהוגשה נגדו תלונה בגין רישום כוזב בגיליונות נוכחות במהלך קורס אקדמי. מנגד ציינה נציגת אגודת הסטודנטים את פעילותו ומעורבותו החברתית-התנדבותית של המערער בקמפוס, ובכלל זה התנדבותו לסייע לסטודנטים שאך התחילו את דרכם האקדמית והיותו חונך בשבוע ההיכרות לסטודנטים אלו. המערער ציין בנוסף כי מדובר בשנת לימודיו האחרונה, ולמעשה סיים זה מכבר את כל חובותיו האקדמיים, וכי הוא עתיד לעבור להתגורר בארה"ב יחד עם שותפיו לעסק יזמי שהקימו.
10. לאחר ששקל דברים אלו, עמד הממונה על הערכים המוגנים אשר נפגעו מביצוע העבירה, על הנסיבות הקשורות בביצועה, ועל מדיניות הענישה הנהוגה בגינה. הממונה התייחס לשורת הנסיבות לחומרה בעניינו, וביניהן: התחמקותו של המערער מאחריות; הרשעתו בעבירה קודמת שעניינה חוסר יושר; והיעדר הפנמת הלכה של החשיבות בציות לכללי המשמעת. לבסוף, הממונה בחן את מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שנסיבותיהן דומות, והדגיש כי בעבירות מעין אלה נהוגה מדיניות ענישה מחמירה הכוללת עונש של הרחקה בפועל מן הלימודים. על יסוד שיקולים אלו הממונה גזר את עונשו של המערער כאמור בפסקה 1 לעיל.

נימוקי הערעור ותשובת המשיב

11. במסגרת הדיון בפנינו טענה ב"כ המערער כי הממונה הטיל עליו עונש החורג מעבר לעונש הראוי בנסיבות העניין, ועל כן ביקשה הפחתה בעונשו – בדגש על ביטול עונש פסילת הקורס.
12. לשיטת נציגת האגודה, הממונה שגה בקביעת העונש ההולם בעניינו של המערער, וזאת משום שלא נתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות ולהשלכותיו של העונש על עתידו המקצועי של המערער – בדגש על דחיית מועד טיסתו לארה"ב לצורך קידום העסק היזמי בו הוא שותף. כן נטען כי משמעותה של פסילת הקורס,

הנלמד רק בסמסטר ב', היא למעשה עיכוב בקבלת התואר למשך שנה שלמה – עונש חמור מזה אליו התכוון הממונה שבהחלטתו הרחיק בפועל את המערער אך לסמסטר אחד. המערער עצמו הוסיף כי הוא מצטער על מעשיו ולוקח עליהם אחריות, וביקש שיוטל עליו עונש שלא ייפגע בתכניתו לטוס לארה"ב לשם קידום העסק שלו.

13. ב"כ המשיב, מנגד, טענה כי יש לדחות את הערעור. לעמדתה, העונש שהוטל על המערער הולם בנסיבות העניין ונוכח העובדה כי הלה נתן את הדין בעבר בפני רשויות המשמעת, בגין רישום כוזב בגיליונות נוכחות – עבירה המבטאת, בדומה לעבירה הנוכחית, חוסר יושר.

דיון והכרעה

14. לאחר עיון בגזר דינו של הממונה ובנימוקי הערעור, ולאחר שמיעת הצדדים בפנינו, הגענו לכלל החלטה כי דין הערעור להידחות.

15. הלכה ידועה היא שוועדת הערר אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הממונה על המשמעת, אלא במקרים חריגים בהם העונש שנגזר חורג במידה רבה מרמת הענישה הנוהגת או הראויה במקרים דומים (ראו ערעור **בתיק משמעת 6/2015** מיום 6.12.2015; ערעור **בתיק משמעת 10/2015** מיום 24.9.2015; ע"פ 7659/15 **רוני זירר הרוש נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 20.4.2016]). ככלל, על ועדת הערר לגלות איפוק בהתערבות בהחלטות הממונה. כך נובע בעיקר מלשונו של סעיף 1 לתקנון המשמעת של המרכז, הקובע כי הממונה הוא שהופקד על "נושאי המשמעת" ולו נתונה הסמכות הקהילתית לקביעת מדיניות המשמעת במרכז הבינתחומי ואכיפתה. כממונה על "נושאי המשמעת" נחשף הממונה באופן בלתי אמצעי לעובדותיו של כל מקרה – ולעניין זה נתונה לו הסמכות לחקור את הנלווים והעדים בדיון שלפניו; למגמות ותלונות בתחום המשמעת במרכז הבינתחומי; ולבקשות לאכיפת משמעת, ומתפקידו לבצר ולאכוף דפוסי משמעת בהתאם למדיניות המשמעת של המרכז הבינתחומי כפי שהוא רואה לנכון להפעילה במסגרת תפקידו. כך, אם מטרתו של המרכז הבינתחומי כקהילה אקדמית, חברתית ואנושית לקדם ערכי התנהגות ומשמעת מסוימים – הרי שמתפקידו של הממונה לאכוף זאת, ואל לנו לקעקע מעמדו זה של הממונה בהמירנו את שקול דעתו בשיקול דעתנו. כך עולה מהגיונם של דברים וכך עולה מהעובדה כי ועדת הערר אינה ממונה-על על המשמעת.

16. יחד עם זאת, ברי כי בתפקידו המעין-שיפוטי של הממונה על המשמעת כמכריע בזכויותיהם של סטודנטים עליו להבטיח הליך הוגן תוך העדר משוא פנים; אי-שרירות; הקפדה עם כללי הצדק הטבעי; ופעילות בסמכות ובסבירות, והיבטים אלו יבוקרו ביתר שאת על-ידי ועדת הערר. בנוסף, בשל הרכבה הרחב יותר של ועדת הערר והתייחסותה אך לעונשי ההרחקה בפועל אשר הינם קשים במיוחד, הוועדה תהא פתוחה לדיון עד כמה ניתן להתחשב בנסיבותיו האישיות של הסטודנט המערער תוך איזון עדין עם יעדיו ודמותו של המרכז הבינתחומי, מטרתו של ההליך המשמעתי במרכז הבינתחומי ומעמדו הקהילתי של הממונה על המשמעת כגורם הישיר האמון על ענייני המשמעת.

17. ומן הכלל אל הפרט, אנו סבורים כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם המקרים המצדיקים התערבות בהחלטתו של הממונה על המשמעת, כפי שיובהר להלן.

18. ועדת הערר עמדה לא אחת על כך שמדיניות הענישה בעבירות שעניינן חוסר יושר אקדמי צריכה להיות מחמירה, ולבטא הן את הנזקים המשמעותיים הנגרמים ליושרה האקדמית של המוסד; הן את חוסר

השוויון הנגרם מהשגת יתרון לא הוגן על פני שאר הסטודנטים; והן את האינטרס הציבורי בהרתעתם של עבריינים פוטנציאליים.

19. במקרה שלפנינו, דומה כי אין צורך להכביר במילים על חומרת מעשיו של המערער, אשר ניסה לקבל זכויות אקדמיות באמצעות הגשת עבודה שחלקים ממנה הועתקו מעבודתה של חברתו לקורס, תוך שהציג ביוזעין מצג שווא – עת ציין על גבי עבודתו כי לא נעזר בסטודנטים אחרים במהלך הכנתה.

20. ראוי לחזור ולהדגיש כי המערער נתן את הדין בעבר על עבירה שעניינה חוסר יושר, לאחר שביקש מסטודנטים אחרים לסמן בגיליונות הנוכחות בקורס אקדמי כי היה נוכח בכיתה – בעוד שלא כך היה הדבר. סטודנט שהורשע בביצוע עבירת משמעת, ובעיקר משמדובר בעבירה מאותו סוג, ראוי לו שיחשוב פעמיים שלוש ואף יותר טרם שיחליט לבצע, לאחר תכנון, ותוך תחכום ועורמה, עבירות דומות.

21. בנדון דידן לא טען המערער כי עונשו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת בסוג העבירות בהן הורשע. עם זאת, לשיטתו של המערער, הממונה לא נתן משקל ראוי לשיקולים הפועלים לטובתו, טרם שגזר את דינו, ולפיכך עונשו חמור יותר על המידה. אין בידינו לקבל את טענותיו של המערער בהקשר זה.

22. אנו סבורים כי הממונה נתן משקל הולם לשיקולים העומדים לזכותו של המערער ובהם: תרומתו והתנדבותו בקמפוס; העובדה כי הלה סיים למעשה את לימודיו; והעובדה כי הוא עתיד לעבור להתגורר בארה"ב לשם קידומו של עסק יזמי שהקים עם חבריו ללימודים. שיקולים אלו נלקחו בחשבון בהחלטתו של הממונה והביאו להעמדת עונשו של המערער בתוך מתחם הענישה המקובל – ודי בכך כדי לדחות את טענותיו כי הממונה לא התחשב דיו בנסיבותיו המקלות (ראו למשל **תיק משמעת 16/2016** וכן **תיק משמעת 23/2016**).

23. לטעמנו אין ממש בטענה כי מאחר והקורס אשר נפסל נלמד רק בסמסטר ב', הרי שיש בכך כדי להביא להחמרת עונשו של המערער מעבר לכוונתו המקורית של הממונה – עיכוב זכאותו לתואר בשנה במקום בסמסטר אחד. יש לזכור כי לצד עונש פסילת הקורס הטיל הממונה על המערער עונש של הרחקה בפועל לסמסטר אחד – כך שממילא אין זה משנה אם הקורס היה נלמד אף בסמסטר א'. למעשה, המערער "זוכה מן ההפקר" באשר עונש ההרחקה בפועל שנגזר עליו נבלע בתוך עונש פסילת הקורס. מתוך עיון בגזר דינו של הממונה נהיר וברור כי זה התכוון שהסטודנט יהיה זכאי לקבל את התואר לכל המוקדם בסוף שנת הלימודים תשע"ז, וברי שזו התוצאה שאכן הושגה בפסק דינו.

24. במצב דברים זה, לא מצאנו כי יש מקום להתערבותנו בעונש שהושת על המערער. אשר על כן, דין הערעור להידחות.

החלטה זו תפורסם ללא פרטיו המזהים של הסטודנט.
 ניתנה היום, כ"ב בטבת תשע"ז, 20 בינואר 2017.

מר אור קרבקי

ד"ר הלל סומר, יו"ר

פרופ' אורית טיקוצינסקי

Appeals Committee – The Interdisciplinary Center

Before: Dr. Hillel Sommer – Chairman
Prof. Orit Tykocinski – Committee Member
Mr. Or Karabaki – Committee Member

The Appellant: **Student A**
Represented by Ms. Yarden Sassi – Student Union Representative

vs.

The Respondent: **The Interdisciplinary Center Herzliya**
Represented by Ms. Orly Shaked – Chief Complainant

Appeal Concerning the Decision of the Disciplinary Officer Adv. Shelly Malka
given in the Disciplinary File 30/2016 on September 20, 2016.

Date of the Session: November 30, 2016

Decision

1. Before this Committee is an appeal on the verdict given by the Disciplinary Officer in which the punishment imposed on the Appellant included suspension, disqualification of the course and conditional expulsion for eternity if he commits an offense of academic dishonesty, deceit or cheating.
2. After hearing the evidence the Appellant was convicted of cheating on a homework assignment under clause 2(d) of the Disciplinary Regulations of the Interdisciplinary Center.
3. According to the facts detailed in the complaint when the Appellant was in his third year of studies in he was required to submit an exercise constituting 1.5% of the final grade in a course in the Computer Science Department. The problem is that when checking the exercise suspicion arose on the part of the instructor of the course that extensive parts of the Appellant's exercise were copied from another student in the same course.

The Hearing Before the Officer

4. At the hearing held before the Disciplinary Officer, the Appellant admitted that the same student from whom the instructor suspected that he copied extensive parts of the exercise that she submitted assisted him and that is because of the pressure he was under in light of the fact that he was supposed to fly abroad the day after submitting the assignment.
5. Nonetheless the Appellant emphasized that despite the fact that he was assisted by the same student in order to prepare the exercise and despite the fact that the entire exercise that was ready

to be submitted was in front of him when he prepared his own he did not copy from it and he worked on the exercise himself and he only received his peer's help and used the exercise she had already prepared to help him prepare his own exercise.

6. In his testimony the Lecturer of the course presented the sections suspected of being copied from the exercise of a student and he showed the absolute similarity between the assignments in reference to these sections. The Lecturer also noted that as part of the instructions to the students in the course each student was required to note on the first page of each assignment with whom he prepared it and/or who helped him prepare the assignment. It should be noted in this context that the Appellant noted on the said assignment that he prepared the answers himself and in preparing them he did not receive help from anyone else in spite of the fact that he admitted that he received help from another student in preparing the answers and used the answer that she prepared to help him.
7. After presentation of the evidence and hearing the testimony in this case the Disciplinary Officer decided to reject the version of the Student and convict him of the offenses of which he was accused in the complaint – cheating on a homework assignment.
8. In his decision the Disciplinary Officer noted that though working in study groups is welcomed and appropriate in academic studies, situations in which a student reviews the answer in an assignment prepared by another student and uses it in his own answers on his assignment even though it is not his own work is not acceptable. The Disciplinary Officer also noted that support for the conclusion that this is a case of copying can be found in the fact that Appellant chose to conceal the fact that he received the help of his peer and write on the assignment that he prepared the assignment himself without the help of others in answering the questions – which is absolutely untrue.
9. As for the question of punishment, the representative of the Respondent informed the Disciplinary Officer that the Appellant had already been convicted by the Disciplinary Authorities after a complaint was filed regarding fraudulent listing on an attendance sheet in an academic course. In contrast the Representative of the Student Union noted the Appellant's involvement in social-community service and activities on campus, including assisting students at the beginning of their academic studies and serving as a tutor once a week for these students. The Appellant also noted that this is his last year of studies and actually he completed his studies and all of his academic requirements and he will be moving to the United States of America together with partners in a business entrepreneurship that they established.
10. After weighing these considerations, the Disciplinary Officer related to the protected values that were harmed by the offense committed, and the punishment policy that is customary in such cases. The Disciplinary Officer related to the circumstances that call for severity in this case including the Appellant's evasion of taking responsibility, the conviction for an earlier offense concerning dishonesty and the lack of internalization of the importance of following the disciplinary rules. Finally, the Disciplinary Officer examined the punishment policy that is customary in offenses of similar circumstances and emphasized that in offenses of this type the punishment policy is severe including punishment of suspension from studies. Based on these considerations the Disciplinary Officer imposed on the Appellant the punishment as detailed in paragraph 1.

Arguments for Appeal and the Response of the Respondent

11. In the hearing before us the representatives of the Appellant argued that the Disciplinary Officer imposed punishment that deviated from the appropriate punishment under the circumstances of this case and thus asked to reduce the punishment with emphasis on cancellation of the punishment of disqualification of the course.
12. The Student Union Representative believes that the Disciplinary Officer made an error in determining the proper punishment in the case of the Appellant since he did not give enough weight to the personal circumstances and the implications of the punishment on the Appellant's professional future – with emphasis on postponing the date of his flight to the USA in order to promote the business initiative in which he is a partner. It was also argued that the meaning of disqualification of the course, which is taught only during the 2nd semester of the year is actually a delay in receiving his degree by an entire year – which is punishment that is more severe than the punishment intended by the Disciplinary Officer in his decision to suspend the Appellant from studies for one semester. The Appellant himself added that he was sorry for the act and he takes responsibility for it and asked that the punishment not affect his plans to fly to the USA in order to promote his business.
13. In contrast, the Respondent's Representative argued that the appeal should be rejected. In her viewpoint the punishment that was imposed on the Appellant is appropriate under the circumstances of this case and in light of the fact that the Appellant was convicted by the Disciplinary Authorities in the past for fraudulent listing on an attendance sheet – an offense that expresses dishonesty similar to the current offense.

Discussion and Decision

14. After reviewing the decision of the Disciplinary Officer and the arguments of the appeal and after hearing the parties, we have reached the decision to reject this appeal.
15. It is a well-known rule that the Appeal Committee does not intervene in the severity of the punishment determined by the Disciplinary Officer except in extraordinary cases in which the punishment has greatly deviated from the level of the punishment customary in similar cases (see the Appeal of **Disciplinary Case 6/2015** dated December 6, 2015, the Appeal of **Disciplinary Case 10/2015** dated September 24, 2015, CrA 7659/15 **Ronny Zeror Harush vs. The State of Israel** (published in Nevo 20.4.2016)). As a rule, the Appeals Committee must demonstrate restraint in its intervention in the Disciplinary Officer's decisions. This mainly stems from the fact that the Disciplinary Officer is "in charge of disciplinary matters" (clause 1 of the Disciplinary Regulations) and he has the communal authority to determine and enforce disciplinary policy at the Interdisciplinary Center. As the individual "in charge of disciplinary matters" the Disciplinary Officer is directly exposed to the facts of each case (and in regard to this matter he has the authority to interrogate the accused students and witnesses at the hearing), to trends and complaints in regard to the disciplinary field at the Interdisciplinary Center and to requests of enforcing discipline (for instance from the Student Union). Therefore it is the role of the Disciplinary Officer to fortify and enforce disciplinary patterns in accordance with the disciplinary policy of the Interdisciplinary Center, which he believes should be promoted in the

framework of his role. Thus, if it is the goal of the Interdisciplinary Center, as a small scale social, humane and educational community, to promote certain behavioral values, it is the role of the Disciplinary Officer to enforce them and we cannot destroy his role as the individual in charge of discipline by exchanging his discretion with our discretion. This is logically obvious and apparent from the fact that the Appeals Committee is not the superior administrator in charge of discipline.

16. Nonetheless, there is no doubt that within the quasi-judicial role of the Disciplinary Officer when deciding with reference to the rights of the student it is his duty to act fairly and justly without prejudice, without arbitrariness, while strictly adhering to natural justice, acting reasonably and in accordance with the authority vested in him; these aspects will be vigorously examined by the Appeals Committee. Furthermore, due to the wider composition of the Appeals Committee and its referring only to the punishment of actual suspension which is especially severe, the Committee will remain open to discussion as much as possible while taking into consideration the individual circumstances of the student appealing and delicately balancing this with the goals and image of the Interdisciplinary Center, the goal of the disciplinary hearing at the Interdisciplinary Center and the communal status of the Disciplinary Officer as the authority directly entrusted with disciplinary matters.
17. And from the general to the specific, we believe that the case before us does not fall within the cases that justify intervention in the Disciplinary Officer's decision as shall be clarified below.
18. The Appeals Committee has more than once maintained that the punishment policy for offenses of academic dishonesty must be severe enough to express the significant damage caused to the academic integrity of the institute, the inequality caused by acquiring an unfair advantage over the other students and the public interest in deterring potential offenders.
19. In the case before us, seemingly there is no need to expand on the severity of the actions of the Appellant, who attempted to attain academic entitlement by means of submitting an assignment in which parts of it were copied from the assignment of a peer in the course while knowingly misrepresenting this when he noted on the assignment that he received no help from other students when preparing it.
20. It is important to once again emphasize that the Appellant was convicted in the past of an offense of dishonesty after asking other students to list that he was present on the attendance sheet in an academic course when he was not present. A student convicted of a disciplinary offense and mainly when it is the same type of offense should think twice before he decides to commit, after planning, with sophistication and cunningness, similar offenses.
21. The Appellant has not claimed that the punishment deviates from the policy of punishment which is common in offenses of the type he was convicted. Nonetheless, according to the Appellant's claims the Disciplinary Officer did not give proper weight to the considerations to his benefit before giving his decision and thus the punishment was overly-severe. We cannot accept the arguments of the Appellant in this regard.
22. We believe that the Disciplinary Officer gave proper weight to the considerations which were to the benefit of the Appellant including his contribution and community service on campus. The fact that he completed his studies and the fact that he will be moving to the United States of America in order to promote the business enterprise which he established with peers were taken

into consideration by the Disciplinary Officer and resulted in imposing punishment on the Appellant within the accepted scope of the punishment – and that is sufficient to reject his argument that the Disciplinary Officer did not sufficiently take into consideration the circumstances for leniency (see for instance **Disciplinary file 16/2016** and **Disciplinary file 23/2016**).

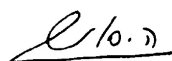
23. In our opinion the argument that because the course that was disqualified is offered only the second semester results in punishment that is more severe than that intended by the Disciplinary Officer since it postpones his entitlement to his degree by one year instead of one semester is not a tangible argument. It should be noted that in addition to disqualification of the course the Disciplinary Officer also imposed punishment of suspension for one semester – thus it is irrelevant whether the course is taught during the first semester. Actually the Student benefits from this since the punishment of suspension that was imposed is included in the disqualification of the course. From reviewing the decision of the Disciplinary Officer it is clear that his intention was that the Student would be entitled to receive his degree at the end of the 2017-2018 academic year at the earliest and this is indeed the result of the decision.
24. Thus under these circumstances we found no cause to intervene in the punishment that was imposed on the Appellant and consequently the appeal is rejected.

This decision shall be published without details that identify the student.

Given today, January 20, 2017.

Prof. Orit Tykocinski

Dr. Hillel Sommer, Chairman

Mr. Or Karabaki